

Αλλαγές στην εκπαίδευση: από το μέγιστο, στο ελάχιστο

του **Δημήτρη Ναπ. Γιαννάτου** από την Ρήξη φ. 147

Οι αλλαγές που εισηγείται το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής και προτίθεται να υλοποιήσει το υπουργείο Παιδείας πολλαπλασιάζουν την εθνική αποδόμηση και την εμπέδωση μιας μη ιστορικής Ιστορίας. Η κυριαρχία μιας ουδέτερης και άοσμης ματιάς στο ιστορικό αποτύπωμα του ελληνισμού στην παγκόσμια εξέλιξη διαπερνά το συγκεκριμένο μάθημα από το δημοτικό έως το λύκειο, ενώ παράλληλα υλοποιείται και η ιδεολογική και πολιτισμική εργαλειοποίηση διεθνών γεγονότων και φαινομένων.

Βέβαια, μόνο ουδέτερη δεν είναι η προσπάθεια αυτή, εφόσον το πολιτικό, το οικονομικό και το κοινωνικό υπόβαθρό της διευρύνει την κοσμοπολιτική επιβολή του καπιταλιστικού (επιτρέψτε τον νεολογισμό μου: καπιταλισμός συν πολιτισμός) ουδέτερου ανθρώπου, χωρίς ιστορία, ρίζα και πρόσωπο. Συνεπείς οι φωστήρες του υπουργείου, στον ρόλο τους, ως ντίλερ των ιδεολογικών αφηγημάτων του υπερμοντέρνου ολοκληρωτισμού.

Βασικό σημείο των αλλαγών είναι η μείωση της σημασίας της αρχαίας ελληνικής ιστορίας και της Επανάστασης του 1821 (Α΄ Λυκείου). Αυτό πραγματοποιείται με τη συνολική μεγέθυνση της δυτικής Αναγέννησης και του Διαφωτισμού ως ιδεολογικά ορόσημα της σύγχρονης εποχής.

Οι πρωταγωνιστές της απελευθέρωσής μας απαξιώνονται άλλη μια φορά και τη θέση τους παίρνουν κοινωνικά χαρακτηριστικά της ελληνικής ιστορίας, όπως η κοινωνική και οικονομική ιστορία, ιστορία της τέχνης, η εκβιομηχάνιση και ο εκσυγχρονισμός.

Άλλωστε, όλο το εκπαιδευτικό πείραμα εστιάζει στις κοινωνικές και πολιτισμικές αλλαγές και λιγότερο στην εξέταση συγκεκριμένων προσώπων ή γεγονότων.

Στο δημοτικό, ο συνδυασμός της ελληνικής μυθολογίας με μύθους άλλους λαών επιδιώκει να τιθασεύσει και να σχετικοποιήσει τη φυσικά αναγκαία διαδικασία ταύτισης των παιδιών μας με τους ελληνικούς μύθους (οικουμενικά ανθρωποκεντρικούς έτσι κι αλλιώς) και όχι να συγκρίνει αναλυτικά τους οικείους μύθους των λαών, ως στοιχείο της εθνικής και πολιτισμικής τους ταυτότητας.

Η πολυώνυμη παγκοσμιοποίηση είναι ο καμβάς που πασαλείφουν τις εκπαιδευτικές καλλικατζούρες τους. Στα προαναφερθέντα, προστίθενται και θεματικές όπως: ο πόλεμος της Γιουγκοσλαβίας, η εισβολή στο Ιράκ, το τζιχάντ, το Ολοκαύτωμα, ο συνδικαλισμός και τα δικαιώματα των μειονοτήτων, το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, η κατάρρευση των κομμουνιστικών καθεστώτων, η διεύρυνση της ΕΕ, η κυριαρχία του νεοφιλελευθερισμού, η εγκατάλειψη του κράτους πρόνοιας, κ.α.

Προσφιλή θέματα της αριστεράς –αλλά και ευρύτερης σημασίας– εδώ φαίνεται να εντάσσονται με τη μορφή ιδεολογικοπολιτικού μασάζ στο μυαλό των παιδιών. Αφενός επειδή η «μεταμοντέρνα» ανάλυση θεωρεί τα παραπάνω γεγονότα διάσπαρτες αφηγήσεις όσον αφορά έθνη, λαούς και κοινωνικές αλλαγές και αφετέρου επειδή λιπαίνουν την εκπαιδευτική καθημερινότητα των παιδιών.

Πότε ως ασυνείδητη λεκτική κοινωνικοποίηση σε φράσεις και έννοιες και πότε ως άλλοθι για την παρούσα κυβέρνηση (συνδικαλισμός, κράτος πρόνοιας, που ενώ εμείς γκρεμίζουμε, όπως οι δεξιοί, γράφουμε ταυτόχρονα κείμενα υπέρ τους).

Ο ύπουλος ιδεολογικός Δούρειος Ίππος των αλλαγών συντελείται στη **Δ' Δημοτικού**, όταν την αρχαία ελληνική Ιστορία, τη Γεωμετρική Εποχή, την άνοδο της Ρώμης, τους Περσικούς Πολέμους, τον Χρυσό Αιώνα του Περικλή, τον Μέγα Αλέξανδρο, αντικαθιστούν **«η διδασκαλία της οικογενειακής, προφορικής, τοπικής ιστορίας**, που συνδέεται με το άμεσο οικογενειακό και κοινωνικό περιβάλλον των μαθητών».

Από το μέγιστο των αφηγήσεων και των πολιτισμών στο ελάχιστο του ατόμου. Από το όλον, αποκλειστικά στο μέρος. Από το γραπτό κείμενο, στην προφορική πολυσημία. Συνεπώς, «μεταμοντέρνα» επιβολή, όπου ο καταμερισμός και η μινιατουροποίηση της ζωής παίρνει αποκλειστικά τη μορφή της προσωπικής ταυτότητας, χωρίς τον εθνικό συλλογικό συνειρμό της.

Το πρόβλημα, σαφώς, δεν είναι η οικογενειακή και τοπική ιστορία, η οποία εμπεριέχει ήθη, έθιμα, παραδόσεις και τις οποίες και εμείς, ως ΑΡΔΗΝ, σεβόμαστε. Το πρόβλημα είναι η αποκοπή της από το εθνικό συλλογικό υποκείμενο. Η οικογενειακή ατομικότητα και η τοπικότητα γίνονται φρένο για μια συνολική θεώρηση του Έλληνα πολίτη και όχι όχημα για εθνική και κοινωνική απελευθέρωση.

Έτσι, ακόμα και ένα συγκεκριμένο γεγονός της παράδοσής μας δεν έχει βάρος και είναι μια «ιστορική στιγμή», αποσπασμένη από την Ιστορία. Θυμίζει το αμφίσχημο, ιδεοψυχαναγκαστικό μπέρδεμα πολλών αναρχικών, οι οποίοι υπερασπίζονται τη γειτονιά ή την τοπικότητα, αλλά ταυτόχρονα είναι εθνομηδενιστές!

Η ατομική τοπικότητα είναι η κυρίαρχη ιδεολογία της μεταϊστορικής εποχής της αποδόμησης. Τα παλιά στοιχεία διαφοροποίησης των εθνών και των λαών (απαραίτητη συνθήκη της πιο ελάχιστης κριτικής σκέψης) φονεύονται στο ομοιογενές τοπικό γεγονός χωρίς τη συνεκτική συλλογική

προοπτική της ιστορίας μας.

Η αναμφίβολη γοητεία των προσωπικών, οικογενειακών, τοπικών ιστοριών, με τους συριζαίους μεταλλάσσεται και ξεπουλιέται –στο όνομα ενός απολυταρχικού νεοσχετικισμού– σε προληπτική λογοκρισία για τα μέγιστα και τα ιδεώδη.

Χρειάζεται πολύ κόπο και προσπάθεια να περάσουν στους γονείς οι παραπάνω κίνδυνοι. Οι οποίοι, αποκαμωμένοι κι αυτοί, παραδίδονται στο έλεος μιας χρησιμοθηρικής και εργαλειακής κατάρτισης. Είναι αναγκαίο, όμως! Επειδή, χάνοντας τη μόρφωση και την Παιδεία μας, σε λίγο θα χαθεί και η ...εκπαίδευση.

17.10.2018

Πηγή: [Αρδην - Ρήξη](#)